



## Лозичкитѣ.

Имало едно момченце Миню. Миню Палавиятъ му викали, защото много тичалъ и се катерилъ по дърветата. Гащичкитѣ и ризичката му били само дупки.

Взела единъ день майка му алената торбичка. Турила единъ самунъ хлѣбъ, две глави лукъ и писанитѣ гаванки. Викнала Миня и му рекла:

— Ще отида да прекопая лозето. Ти да не излѣзешъ на пѣтя. Да стоишъ тука, да вардишъ кжщата. Хубаво затваряй вратичката на градината, че ще влѣзатъ кокошкитѣ да изкълватъ латинкитѣ и шибоя.

— Ами ти кога ще си дойдешъ? — попиталъ Миню.

— Щомъ останатъ две копрали да заседне слънцето и ще си дойда. Подъ говеча въ одаята съмъ ти захлупила хлѣбъ и сирене. Като огладнѣнешъ — яжъ. Да налѣнешъ пакъ вода на малачето въ малкото бакраче. А когато сѣнката на плѣвника дойде до дънера на черничката, викни пиленцата и имъ хвърли просце.

Взела майка му мотиката и тръгнала.

— Ха, ела сега да залостишъ портката следъ мене. И, чувай, да не буташъ нѣщо бѣчвичката въ мазата, че който я пипне, лозичкитѣ го биятъ съ колчета по главата.

Останалъ Миню самичекъ. Поигралъ съ малачето, налѣлъ му вода. Повъртѣлъ се насамъ-нататъкъ, не му се стои.

Скръцналъ резето на мазата. Ще затвори пакъ хубаво и никой нѣма да познае. Да види дали ще дойдатъ лозичкитѣ. Завчасъ ще пипне бѣчвата и ще се върне.